

KOMUNIKAT PRASOWY nr 54/25

Luksemburg, 29 kwietnia 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-453/23 | Prezydent Miasta Mielca

Pomoc państwa: Trybunał sprecyzował okoliczności, w jakich zwolnienia podatkowe mogą być zakazane przez prawo Unii

W Polsce odmówiono przedsiębiorstwu zwolnienia z podatku od nieruchomości przewidzianego w przypadku, gdy grunt wchodzi w skład infrastruktury kolejowej udostępnianej przewoźnikom kolejowym, ze względu na to, że jego przyznanie naruszałoby prawo Unii w dziedzinie pomocy państwa. Polski Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił się w tej sprawie do Trybunału Sprawiedliwości. Trybunał uznał, że co do zasady ogólne i abstrakcyjne zwolnienie, takie jak zwolnienie przewidziane w polskiej ustawie, nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie przyznaje selektywnej korzyści. Nie wydaje się, by zwolnienie to było związane ze szczególnymi cechami przedsiębiorstw będących beneficjentami lub ich działalnością i nie wydaje się ono być częścią systemu w sposób oczywisty dyskryminującego. Zwolnienie to, oparte na neutralnym kryterium, ma zastosowanie do różnych podmiotów, w tym do przedsiębiorstw o różnej wielkości i działających w różnych sektorach, a także do podmiotów niebędących podmiotami gospodarczymi. Ponadto ma ono dwojaki cel: budżetowy i środowiskowy. Do sądu krajowego należy jednak dokonanie oceny, czy rozpatrywany system zwolnienia stanowi pomoc państwa.

Polskie przedsiębiorstwo, które posiada na swoich gruntach bocznice kolejową, postanowiło udostępnić ją przewoźnikowi kolejowemu w celu skorzystania ze zwolnienia z podatku od nieruchomości. W związku z tym zwróciło się ono do właściwego organu o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego potwierdzającej prawo do tego zwolnienia.

Chociaż przedsiębiorstwo to spełniło wszystkie przesłanki przewidziane w prawie polskim, odmówiono mu zwolnienia, podnosząc, że w świetle prawa Unii stanowi ono niezgodną z prawem pomoc państwa, ponieważ nie zgłoszono jej wcześniej Komisji.

Przedsiębiorstwo zakwestionowało tę odmowę przed polskimi sądami. Ponieważ polski Naczelny Sąd Administracyjny powziął wątpliwości co do tego, czy rzeczone zwolnienie z podatku od nieruchomości można uznać za pomoc państwa w świetle prawa Unii¹, zwrócił się on do Trybunału Sprawiedliwości. Sąd odsyłający chciałby ustalić, czy zwolnienie to przyznaje selektywną korzyść jego beneficjentom i zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem.

Zdaniem Trybunału **rozpatrywane zwolnienie z podatku od nieruchomości nie wydaje się przysparzać selektywnej korzyści, a zatem nie wydaje się stanowić pomocy państwa. Jednakże ostateczne rozstrzygnięcie tej kwestii należy do sądu krajowego.**

W swojej analizie Trybunał wyszedł z założenia, że przewidziany w polskiej ustawie system prawny podatku od nieruchomości stanowi „normalny” system podatkowy, w świetle którego należy oceniać ewentualną selektywność zwolnienia. System ten ma zastosowanie do wszystkich właścicieli lub posiadaczy nieruchomości i określa elementy konstytucyjne podatku od nieruchomości, w tym rozpatrywane zwolnienie.

Tymczasem **ogólne i abstrakcyjne zwolnienie** z podatku bezpośredniego, takie jak zwolnienie przewidziane w polskiej ustawie, **nie może co do zasady zostać uznane za pomoc państwa**. W zakresie, w jakim uznaje się, że

jest ono nierozdzielnie związane z „normalnym” systemem podatkowym, nie może ono bowiem co do zasady przysparzać selektywnej korzyści.

Istnieją jednak dwie sytuacje, w których takie zwolnienie mogłoby być selektywne. Po pierwsze, gdy zwolnienie to stanowi część systemu podatkowego ukształtowanego zgodnie z ewidentnie dyskryminującymi parametrami. Po drugie, gdy określone we właściwych uregulowaniach przesłanki skorzystania z tego zwolnienia odnoszą się do jednej lub kilku szczególnych cech przedsiębiorstw mogących z niego korzystać, przy czym cechy te są nierozdzielnie związane z charakterem tych przedsiębiorstw lub z charakterem ich działalności, tak że owe przedsiębiorstwa należą do spójnej kategorii.

W niniejszej sprawie rozpatrywane zwolnienie jest przyznawane podatnikom pod warunkiem, że posiadają oni, między innymi, teren wchodzący w skład infrastruktury kolejowej, która jest udostępniana przewoźnikom kolejowym. Z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd krajowy, **przesłanka ta nie wydaje się związana pod względem prawnym lub faktycznym ze szczególnymi cechami przedsiębiorstw będących beneficjentami tego zwolnienia**. Nie wydaje się również, aby stanowiła część systemu podatkowego ukształtowanego zgodnie z ewidentnie dyskryminującymi parametrami.

Wydaje się zatem, że z tego zwolnienia może skorzystać niejednorodna grupa beneficjentów składająca się z podmiotów niebędących podmiotami gospodarczymi oraz z przedsiębiorstw różniących się znacznie pod względem wielkości i działających w bardzo odmiennych sektorach działalności. **Okoliczność, że jedynie przedsiębiorstwa spełniające przesłanki zwolnienia mogą z niego skorzystać, nie wystarczy sama w sobie do uznania go za selektywne.**

Ponadto wspomniane zwolnienie służy nie tylko celowi budżetowemu, ale również środowiskowemu, ponieważ zachęca do remontowania nieczynnych bocznici i do korzystania z transportu kolejowego. Państwo członkowskie w ramach przysługującej mu autonomii podatkowej może w sposób zgodny z prawem realizować za pomocą podatków bezpośrednich, oprócz celu czysto budżetowego, jeden lub kilka innych celów, które stosownie do okoliczności stanowią razem cel właściwych ram odniesienia.

Gdyby jednak sąd krajowy uznał, że rozpatrywane zwolnienie przyznaje selektywną korzyść, należałoby następnie zbadać, czy zwolnienie to w świetle jego ogólnych cech zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem. W tej kwestii Trybunał podkreślił, że zwolnienie przedsiębiorstwa z kosztów, które w normalnych warunkach musiałoby ono ponosić, w sektorze gospodarki zliberalizowanym na szczeblu Unii, zakłóca co do zasady warunki konkurencji.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie wyroku](#) są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Artykuł 107 ust. 1 TFUE.